

Interview met Peter Sonnemans

De interviews met ereleden, leden van verdienste en winnaars van de Paul Niemanprijs in het lustrumboek '135 jaar Zeilvereniging Het Y' smaakten naar meer. In deze serie over de 'bakens' voor onze vereniging – De boeienlijn – is het nu de beurt aan Peter Sonnemans, winnaar 2020 van de Paul Niemanprijs – de jaarlijkse onderscheiding voor 'gewone leden' met grote verdienste voor de vereniging.

Paul Niemanprijs

De Paul Niemanprijs is ingesteld door de gelijknamige voorzitter van ZV Het Y in 1961. Het eerste lid dat de trofee een jaar lang mee naar huis mocht nemen was Wiebe Draijer, de latere minister voor Milieu, maar in onze kringen beter bekend om de jachtontwerpen, die hij naast zijn hoogleraarsbaan 'erbij' deed.... Huidige leden die de prijs ontvingen zijn: Klaas Sijne (1986), Ton Verheul (1994), Charles Boucher (1997), Chiel Koops (1998), Joop van Rijn (2005), Suze Eisma (2006), Pieter Smak (2007), Ger Langhout (2009), Ton Wegman en Elisabeth Spits (2010), Ron Cats (2011), Jaap Porsius (2012), Michel Molsbergen (2013), Maarten Muntinga (2014), Anne Kooyman (2016), Kees den Hollander (2017), Hans Knapper (2018), Nico Roos (2019), Peter Sonnemans (2020) en Ruud Porsius (2021). U heeft dus nog wel een paar interviews tegoed.

Lichtkarakter

Als we kijken naar zijn 'lichtkarakter als boei' kunnen we Peter het beste omschrijven als 'quick flash' – zo praat hij in elk geval wel... Met hun schip de *Auriga* zeilden ze heel Europa rond, maar in 2020 – 2021 lagen ze in de haven van Durgerdam, in afwachting van de oplevering van hun nieuwe huis.

Paul Nieman prijs?

"Tja, ik kreeg de prijs omdat ik veel klussen deed in de haven in die tijd. Voor mij was het een kleine moeite, wij lagen daar toch. Het was gewoon ook leuk om te doen en het geeft veel voldoening: de 'herenclub' die elke ochtend koffie drinkt, heeft altijd wat te doen. Vooral Ton betreft daar graag ook anderen bij. Ik mis het zelfs wel, nu ik weer in een gewoon huis woon met Femke. Het was ook een leuk ritme: elke ochtend een wedstrijdje met Rik: wie het eerste koffie zette. Begon ik ook lekker vroeg.

Femke en Peter Sonnemans

Het was wel een hele belevenis, die jaren: eerst een half jaar op Saba, omdat Femke daar was gedetacheerd, daarna een jaar op de haven".

Hoe ben je eigenlijk met zeilen begonnen?

"Femke is de echte zeiler van ons beiden, ik ben meer de motorman: ik vaar de haven uit, en dan is Femke aan zet. Toen we net samen waren, voeren we in Friesland in een zestienkwadraat die we van een kennis konden overnemen. Femke wilde dat ik de zestienkwadraat al zeilend precies op de paal kon aanleggen. Dat lukte eerst nooit, tot mijn schoonvader het me leerde, toen kon ik het wel.

"Dat wordt niet altijd op prijs gesteld"

Het liefst vaart Femke nog steeds zeilend havens in en uit, maar dat wordt niet altijd op prijs gesteld. Over een paar jaar wil ik wel gaan nadenken over een motorboot, al was het alleen maar vanwege de familiegeschiedenis. Mijn opa kwam uit Weert en die is indertijd naar Amsterdam gekomen op een kraanboot. Zij waren ingezet om beschoeiingen te versterken. Hij woonde ook op dat schip, tot zijn 60e, toen kon hij bij de Oranjesluizen aan de slag en kreeg hij een dienstwoning. Daarna wilde hij nooit meer op een boot wonen".

Trintella en Victoire

"Later kochten we een Trintella 1A, met houten opbouw om ook het IJsselmeer te kunnen gaan verkennen en te kunnen overnachten in de boot. Het was een hoop werk om haar goed te onderhouden! Toen de motor het opgaf hebben we haar ingeruild voor onze *Auriga*, een Victoire 933.

Femke vond het ook wel eens een probleem dat ik al gepensioneerd was en zij nog moest werken. Dan wilde ze liever niet dat ik alleen ging varen. Uiteindelijk losten we het natuurlijk altijd wel weer op".

Kroatië en Griekenland

"We hebben met de *Auriga* mooie tochten gemaakt, met als hoogtepunt dat we haar met een andere boot op een trailer hebben gezet naar Slovenië. Vandaaruit zijn we via de eilanden van Kroatië en de oostkust van Italië naar Corfu gezeild en hebben we een mooie rondreis door Griekenland gemaakt. De boot heeft in Griekenland overwinterd in Preveza en het jaar daarop hebben we de boot in etappes teruggevaren naar Slovenië, en daarna weer op de trailer naar huis. Was een fantastische tocht, zelfs met al die valwinden die je daar kan hebben. De havens in Griekenland, vooral de kleine havens op de eilanden, kosten bijna niets. De regel is dat ze geen BTW hoeven te betalen als de haven niet af is. Je begrijpt: de meeste havens komen nooit af. In Kroatië betaalde je ook weer niets, als je aan de goede mooring ging liggen. Als die bij een restaurant hoort en je daar gaat eten, betaal je ook geen havengeld".

Victoire club

"In Nederland zeilen we vooral op het IJsselmeer en Waddenzee en ook weleens het 'rondje Noord-Holland' met de Victoireclub. Traditioneel gingen we aan het begin van het seizoen meestal naar de Wadden. Gaan we komend jaar weer doen. Dan willen we ook wel weer naar de Oostzee. Hebben we al eens eerder gedaan. Prachtig! Helaas lagen we op de terugweg een week verwaaid in Cuxhaven".

Hoe kwamen jullie bij Het Y terecht?

"We kwamen ruim twintig jaar geleden binnen via Aage Snel en Irene Immink-de Boer. Je moest toen nog voorgedragen worden. Henk Keuch was indertijd havencommissaris. Omdat er geen plaats was in Durgerdam hebben we een plek gekregen in Enkhuizen, waar we tot onze verhuizing naar Sint Maarten hebben gelegen. Toen we vier jaar later terugkwamen uit Sint Maarten hebben we een tijdje een zwerfplek naast de kraan in Durgerdam gehad en konden we al snel een vaste ligplaats krijgen. Tijdens het koffiedrinken vroeg Henk me: "en, wat kan je zoal voor de vereniging doen"? Toen bleek dat ik kon schilderen en met steigers bouwen kon helpen, werd ik al snel ingezet voor kleine werkzaamheden. Ton en Henk, dat was me een stel; daar heb ik nog steeds goede herinneringen aan. "Mensen, zó gaan we het doen" was Henk's

geveugelde uitspraak

Later heb ik ook weer helpen schilderen bij het verbouwen van het sanitair. Dat was ook een mooie tijd. Volgend jaar kom ik hier weer een poos met de boot liggen en gaan we weer verder schilderen".

En, verandert het Y?

"Doordat we in Durgerdam zijn gaan liggen, hebben we veel meer Y-leden leren kennen en ook meer van het verenigingsleven kunnen meemaken. Iedereen helpt elkaar, het is één grote familie, een warm bad. Tijdens de verbouwing van het clubschip heb ik leden leren kennen die ons hebben geholpen met klussen in ons nieuwe huis. Betaald, dat wel natuurlijk en er kan nooit genoeg over het zeilen worden gepraat! Dat leidt ook tot onverwachte gebeurtenissen. Laatst, toen we terugkwamen uit Zeeland, voeren we via het Noordzeekanaal naar Amsterdam en ik wilde net voor de pont langs piepen... geeft die pont opeens een enorme dot gas en komt er een stem uit de luidsprekers: "Meneer Sonnemans, zo doen we dat toch niet!!!!". Bleek het een grapje van Bastiaan te zijn, die die dag pontschipper was. Wat had hij mij mooi te pakken".

Zie je nog dingen die anders kunnen in de haven of in de vereniging?

"Eigenlijk nauwelijks. Het zou al mooi zijn als we het sociale kunnen vasthouden zoals het nu is: een warm nest. Dingen worden onderling opgelost, ik heb nog nooit een grote ruzie meegemaakt. Ook met hulp van havenmeester Rik en anderen worden dingen fijn geregeld. Veel passanten komen dan ook steeds terug: waar vindt je nog gratis fietsen in de

"Ik heb nog nooit een grote ruzie meegemaakt"

haven? Ik kom passanten geregeld tegen en een deel vindt het zo leuk bij de vereniging dat ze zelf lid worden. Wat wil je nog meer, een betere reclame voor de haven is er niet. Het zou trouwens wel fijn zijn als er in de werkplaats ook een kleine standaardvoorraad materialen zou komen. Denk aan kleine dingen als lijnen, zekeringen, misschien reservediesel. Dat soort dingen, daar is bij passanten veel vraag naar. Maar verder? Ik zou het niet weten".

Interview: Bob van der Winden, *Windroos*, Marken.